

Varför är ni i stan?

Danskjävlar, skrek Ernst-Hugo i tv-serien "Riket" för ett antal år sedan. Måsjävlar, vill jag skrika. Tidigt, tidigt i den sommarljusa gryningen, då staden sover, då inga bussar dundrar förbi och inga motorcyklar dånar, sätter de i gång. Mitt i stan.

De skriker i kanon, gälla skrik och håller på och håller på. Ungarna är lite gråffjuniga, ganska stora, och de vankar försiktigt av och an på de svarta plåttaken. De ser lite undrande ut som om de tänkte: "Vad blir det för käk? Trist place, hur länge ska vi vara här? Ingen action!"

DE ÄR RIKTIGA NATTUGGLOR, fiskmåsarna. Kan sätta i gång vid trettiden, eller tjugoen i fem eller halv fyra. Det kvittar vilket. De ropar och ropar: "Mamma! Pappa! Kom hit! Maaaaa nu!!!" När jag står

där och blänger yrvaket genom fönstret med rullgardinsnodden i handen väckt av skriken, smalnar mina ögon. Tyst på er, morrar jag. Tyst!

En dag förra sommaren på väg till jobbet i en annan del av staden dök en fiskmås ner på mitt huvud. Touchade håret. Dess unge irrade omkring på gatan 30–40 meter bort. Trafiken var livlig, människoströmmen likaså – och så tog han sikte på mig! Jag, en fredlig djurvänlig typ. Till dess vänligt inställd till fiskmåsar.

Inte nu. Absolut inte nu.

VARFÖR ÄR NI I STAN? tänker jag när jag står där och blänger på dem genom fönstret. Varför bor ni inte närmare vattnet? Det är väl där ni ska vara! Ni heter ju fiskmås och då äter ni väl fisk, n'est-ce pas? Och var finns det fisk? Jag kan upplysa er om att det inte finns någon fisk i Vasastan. Okej, okej Melanders fisk på Dalagatan men där är ni ju inte.

Jag suckar. Går till brevlådan och hämtar tidningen, tar en kopp te och läser att kollegan Bergius blivit attackerad av en fiskmås på Hantverkargatan. Jojo, tänker jag.

Så går jag in och lägger mig igen. Försöka somna om. Det är tyst nu. Jag blundar och dras sakta in i sömnen.

Så plötsligt sätter de i gång igen. Måsjävlar, tänker jag tyst. Måsjävlar.

CARIN STÅHLBERG

Kungahuset förlitar sig på undersåtarnas rojalitet.

Ved i balans

I ÄNGERMANLAND TRAVAR veden uppåt i takt med elpriset. Mästaren bakom denna balanskonst heter Kurt Abrahamsson, bosatt i Valen, Junsele, en by som sett mycket märkligt födas, skriver Hans O Alfredsson i Bromma.

För resten heter det vedkast, tillägger han.

ILLUSTRATION: HÅKAN LUNG

För allas trevnad

Blott sällan, alltför sällan trängs ordentliga poänger längs den väg vi valt att gå. Så trist är ofta sanningen att lögnen är en plikt mot den som orkar höra på.

HOLMBERG

Kreativt i Järna

KURRE LUSTIG HAR varit på besök i Järna och ändrat lite på skylten vid den östra infarten till samhället. Det kan inte hjälpas, men vad som rinner till – om uttrycket till-låts – är en gammal snapsvisa:

Huddinge Tullinge Tumba
Huddinge Tullinge Tumba
Huddinge Tullinge Tumba
Nästa
Järna

Skall framföras med schvung och med en tydligt positiv avslutning.

MATS SJÖBERG

Rojalister lever i regaltid.

HÄR DANSAR HERR MOROT

Emelie Blomqvist fick upp en fin morot ur trädgårdslandet som hon på detta vis delar med sig av.

VAR ÄR TOM GLASEN?

En mystisk skylt sitter i den nya, stora Coop-butiken i Lysekil. Jag tycker att den väcker ett antal frågor.

Var är du, Tom? Vem är Tom Glasen? Och varför skall han vara här?

HARALD BERGENGREN I FALKENBERG

Huvudlöst

Vi kallar grönsaksavdelningen här på Coop för kålcenter, uppger Torgny Eklund i Linköping.

Till Ockelbo vill jag fara.

Ringen problem för seglare

Vårt bruk av prickar och ringar över bokstäver kan vålla problem även när det gäller mindre öar än Fårö, vilket illustreras av följande konversation på Örnö en sommarkväll:

– Hur var er segling i dag?
– Lite jobbig, vi gick på grund utanför Hallskär.

– Det finns inget skär med det namnet på sjökortet, ni måste mena Hållskär.

– Det trodde vi också ända tills vi gick på. Ringen över a i Hallskär utmärkte just det grundet.

ANDERS CHRISTIANSON, ALVSJO

